

Kelebek

– BeyhanAYDOĞAN · 09 Ağustos 2011

Kendini kozasına kapatmış
Orada yaşayan bir tırtıldım ben
Düştüm ellerine
Kelebek oldum ellerinde
Uçtum sevda bahçesinde
Çiçeklerine kondum
Papatyalarında kalbinin
Adım adım yürüdüm
Sense bin bir çiçek olup,kendini bana açıyordun

Gün boyunca dolaştım,oradan oraya koştum
Ah nasıl da bir hoştum
Aşkı içtim elinden,sarhoştum
Durdum,yürüdüm,koştum
Coştum,coştukca coştum
Kendimi yüreğinde buldum

Akşam oldu birden
Bir soğuk rüzgar esiyordu senden
Kelebeğin ömrü bitiyordu
Geldi son bir umutla,yüreğine kondu
Yüreğinde sevda solmuş ses çıkmıyordu
Kelebek ağlıyor,can çekişiyordu
Sevdasına sarıldı,ölmek istemiyordu
Umutla yüregine sarılıyordu

Hic duymadın sesimi,arkanı dönüp gidiverdin
Sanki tüm çiçekleri
Yüreğime seren sen degildin
Son bir çabayla kelebek
Sevdiğini söyledi isteyerek
Sen yine aldırmadın
Kelebek öldü bir başına,can çekişerek

MıSRa